

i de andre Sager skubbede fra stadigvæk. Og naar vi nu staar overfor Spørgsmaalet 2den Zone, saa forekommer det os, at dette Ministerium kunde have tilkendegivet paa en langt tydeligere, langt skarpere Maade den levende Sympati, som jeg er overbevist om besjæler den allerstørste Del af det danske Folk, for de Danske Skæbne, der er henviste til at fortsætte deres Liv i 2den Zone. Ministeriet har herved ustandselig tilbagevist, hvad der er fremkommet, og Mistilliden til deres Villie til her virkelig at øve den Indfyldelse, som maatte kunne øves for at tilkendegive det danske Folks Syn paa Tingene, har vi ganske savnet hos dette Ministerium. Derfor har vi ønsket dette Ministerium bort. Vi har nu faaet det væk, og hvis jeg om dette Ministerium skal sige noget her i Dag, saa tror jeg ikke, der paa dets Gravsten vil komme til at staa: Elsket og savnet. Jeg er for øvrigt ganske overbevist om, at ethvert Ministerium, der har regeret et Land i 7—8 Aar, vil trække sig tilbage i en Tilstand, som ikke kan udtrykkes ved de Ord, at de Herrer befinder sig i fuld Vigueur; de vil være noget slidte for at bruge det Udtryk, som Formanden for Aktieselskabet „Politiken“ i „Tilskueren“ anvendte overfor de Radikale nu ved Nytaarstid. Men jeg vil paa den anden Side sige om Ministeriet, at jeg synes, det har gjort Dødskampen for lang for sig selv; de kunde have gjort den noget kortere. Jeg mindes den Tid — det er godt og vel et Aar siden, omkring den 1. Marts 1919 —, da Ministeriet, om jeg saa maa sige, var sat ud af Funktion for første Gang, og da adskillige Specialister blev tilkaldt for igen at give Patientten de fornødne Kræfter til et kortere Liv fremefter. Var Ministeriet den Gang blevet klar over, at det Liv, de skulde gaa ind til, burde være et Liv i Stilhed, idet de overlod Pladserne til andre, saa tror jeg saamænd, de havde været meget mere livskraftige i Øjeblikket, end de tilsyneladende er.

Jeg tror derfor, man kan sige om dette Ministerium, at hvorledes det end har forvaltet sit Pund, saa har det i hvert Fald ikke formaaet at finde det rette Tidspunkt at trække sig tilbage paa. Den Bitterhed, som nu og da slog ud i lys Lue, da det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) var fremme for at vise, at der endnu var noget Liv i dem, den Bitterhed og den Heftighed, som nu og da prægede ham, tror jeg i nogen Maade har sit Udspring i en Fornemmelse af, at det, der skete, var kommet lidt for sent,

At de samtidig siger, det er kommet for tidligt, opfatter jeg kun som en polemisk Parade. Jeg tror, Ministeriet Zahle befinder sig vel ved nu at være udenfor. Det hørte jeg ogsaa paa det ærede Medlems Udtalelser: Vi vil slet ikke tilbage foreløbig. Der er jo heller ingen, der beder dem om det mere. Det ærede 10de Medlem for Hovedstaden (Borgbjerg) beder dem heller ikke om det mere. Det var et Heftighedsudbrud, da Generalstrejken skulde startes; da vilde han have dem tilbage paa Klokkeslæt. Men efter at den første Varme er gaaet af ham, taler han ikke mere om at faa dem tilbage. Jeg tror heller ikke, de kommer tilbage efter næste Valgdag. Nogle af dem kommer nok tilbage her i Salen, men jeg tror ikke, de sammen med Socialdemokraterne bliver saa mange, at de kan sætte et Ministerium igennem. Nu har vi imidlertid faaet en retfærdig Valglov, som sætter dem ind igen, hvis de har Stemmer nok, og som sætter Mænd af Oppositionen ind, hvis vi har Stemmer nok. Nu har vi faaet et redeligt Valgrundlag; hver enkelt Anskuelse faar den Plads her i vort Land, som tilkommer den; ingen Valgeometri giver et enkelt Parti et kunstigt Mandat, alle er stillede lige. Dette regner jeg for et lykkeligt Resultat af Valglovsforhandlingerne, og jeg regner det for et Grundlag, der danner den eneste sikre Basis for en ridderlig offentlig politisk Kampagne mellem Anskuelserne i et Samfund. Hvis man ikke gik denne Vej, hvis man lavede en Valglov, som ved det første Valg maaske gav Venstre og Folkepartiet et Flertal af Mandater, men hvor der bag ved dette Flertal kun havde staaet et Mindretal af Vælgerne, saa forsikrer jeg med det Kendskab, jeg har til de Kræfter, som den da kommende Opposition vilde raade over, at det vilde ikke være til at være her i Landet for Spektakler, saa vilde der her i Rigsdagen staa et Hyl Dagen igennem og Tiderne igennem om at skaffe en ny Valgdag paa et retfærdigt Grundlag, for at der bag ved et Flertal i Folketinget kunde staa et Flertal i Folket. Jeg gentager derfor til Slut de Ord, jeg sagde Paaskelørdag i Københavns Borgerrepræsentation. Jeg gentager dem her, uanset, hvorledes man vil bedømme mig for dem. Jeg ønskede med alle til Raadighed staaende Midler at fravriste de Radikale og Socialdemokraterne det skarpe Vaaben, som Kravet om en retfærdig Valglov er. Jeg ønskede ikke, at de skulde kunne føre deres Valgkam-